

פְּרֻשָׁת׃ מִשְׁפָּטִים

הַפְּטָרָה :

ויקרת יהוידע (מלכים ב, יא, יז)

**שַׁבַּת מְבָרְכִין
פְּרֻשָׁת׃ שְׁקָלִים**

17:00	16:51	17:06	הדלקת נרות שבת :
18:04	18:04	18:06	צאת השבת :
18:41		17:28:15	שקיעת החמה :

שמו"ת פסוקיה: 118

שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו. (ברכות ח)

חֹזֵב קָטָן הַפְּמוֹת וְרֹב הָאֵיכוֹת לְחַזֵּק לְצוּחֵיהֶם שֶׁל אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קְדוּשָׁים לְאַצִּיהֶם אֲבֻשָׁמִים

ספורים מרתקים ומחזקים בהמשכים ומוסר השכל

מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֵיךָ נְרוּצָה

ברגע האחרון ממש חלק ד' ואחרון - ספור אמיתי מדהים

לקחי הפרשה לשבת

החסרון מהשם יתברך הוא שיא השלמות

פלפלין מפלפלין - (סדרה 13)

ברכת ברוך שפטרגי בתאומים

סוד תוספת שבת וסגולותיה

איזה עוד קדושות מצטרפות לתוספת שבת?

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה"

לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל

מה-אתבתי תורתך

למה גודם מי שמקל בכבוד אב ואם/ משמת, תראה מי בא לעזרתך בקריאת פ' שקלים

הכנות נצרכות לשבת קודש. (סדרה 52)

כשאדם שפל בעיניו בא לו גדלות מהשם יתברך.

מעלת תפלת ותיקין (סדרה 38)

החלוק בין קדם הנזין לאחר הנזין החמה פרחק מורה ממערב

מעלת למוד הזוהר (סדרה 43)

קדשת השבת היא שפועלת.

דרכי החנופה - חנוף תשב"ר

משיחותיו של האדמו"ר מסלונים למלמדים בפרט ולהורים בכלל ה'

פלאי הנורא מבשרי אחזה אלוה (סדרה 17)

רחמנא לבא בעי - הלב הוא המוליד כוחות הפעלה.

תופינים לשבת קודש

סוד עבד עברי למה דוקא שש שנים ?

הכנות נצרכות לשבת קודש (סדרה 52) - כשאדם שפל בעיניו בא לו גדלות מהשם יתברך.

על הצדדים על שנתפשט לחזין ונזול משם כל טוב לישראל. עיי"ז ונקח המכה לשון בעל השור נקי מנכסיו כי מוציא את בלעו מפיו כי עברות נעשו כזכויות רק שבתו יתן לשון תשובתו יתן יכפל ולא יסמך על ששב כי צריך להיות תמיד בתשובה כן ראוי להיות כדאיאתא ברמב"ם ז"ל ובספר חסידים ועיי"ז זה ורפא ירפא משרש הרפואות שמרקו בורפא לשון שם דבר עיי"ז ורפא לעולם לנפש וגוף וכן פרשנו על "וישב ורפא לו" וק"ל כתיב ויתרפא כי הרפואה הוא שולו להמשיך לכל מי שיוצא: דברי אמת על התורה, משפטים ג. ועוד ראיתי להביא את דברי האדרת אליהו של הנאון הבן איש חי זצ"ל רבן של כל בני הגולה על הפסוק "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם". ויבן בס"ד סמיכות פרשה זו אל פרשה הקודמת דאמר "ולא תעלה כמעלת על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו" והוא בהקדים מה ששמעתי מפרשים דרך הלצה ע"פ "אל יתהלל חכם בחכמתו" וכו' "כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידע אותי" והוא כי מי שמשבח עצמו בחכמת התורה בדרך הגולה והפשט אם הוא אינו בר הכי, לא יוכל לשבח עצמו כי יבואו בני אדם לנסותו שיאמרו לו אם הוא כדברך שאתה חכם תבוא ותלמד עצמו ונראה חריפותך וכן אם הוא גבור גם כן יאמרו לו הראנו גבורתך וכן הוא בשבח העשר. ולכן אם הוא אינו בר הכי לא יוכל להלל עצמו כי תגלה חרפתו אכל מי שמהלל עצמו שהוא יודע בחכמת הסוד שהם דברים העומדים ברובו של עולם להפיר ולידע בשמים ממעל, הנה זה יוכל לשבח עצמו ולא יחוש פן יבוש ותגלה חרפתו אח"כ יען שחלק הסוד לאו כל מוחא סביל ואין כל העולם מקבלים ואם יאמר שהוא מקבל גדול אין מי שיאמר לו הראנו חכמתך בזה ואפלו אם יאמרו לו, הוא ישיב "כבוד אלהים הסתר דבר" כי הם דברים נעלמים מאוד ואין לגלותם וא"כ מי יוכל לברר זאת אם שקר בפיו או אמת ווי"ש "אל יתהלל חכם" וכו' כי בכל הנו"ל יש לחוש פן ירצו לנסותו ותגלה חרפתו שלא יהיה כאשר שבח את עצמו, אכל זאת יתהלל המתהלל ר"ל יוכל להתהלל שיאמר שהוא השכל וידע אותי כלומר שמשבח עצמו בחכמת הסוד שהוא דברים העומדים ברובו של עולם, כי זאת אין מי שיברר אותה. ע"כ שמעתי והוא דרך הלצה. והנה ידוע כי התורה היא דגמת המנצח כי זאת התורה לעלה למנחה ודרשו רז"ל כל הקורא בפי עולה כאלו הקריב עולה ובפי מנחה כאלו

קוראים יקרים ראיתי להביא השבוע ידיעה נפלאה שצריך כל אחד להפנים, בלב שכתב הדברי אמת, וכו' וריבון אנשים. פרשנו בערותו ית' הכל לשון ריב כי ידוע כשאדם שפל בעיניו בא לו גדלות מה' שלא תהיה לו בושח לשבתו ית' וכמו שפי' רבי ז"ל על "ומרו ה' כי גאות עשה" גותן גדלות לומר לו. וכן פרשנו על "ולא תעלה כמעלות" כו' שלא תבא לו גדלות שלא עיי' הכנעה "ולא תעלה כמעלות אשר לא תגלה ערותך" משא"כ אם תגלה חסרונך קדם, ותהיה שפל בעיניו או המעלות הגדלות והעליות הם טובים ונמצא מגדלות טוב שנותן ית' אהבתו בא לנצח בנגינות לפניו ית' ולהודות משא"כ מגדלות רע ונאונה בא נצח רע, ר"ל לנצח את חברו ולריב עמו וזה בא מגדלות ונאות כנ"ל וזה ל' ריב שהוא בעיניו רב וכן לשון יעצו לשון נצה וצמחה. (וכן כאן י"ל בן עיי' מריבה בא) והכה איש את רעהו פי' האיש און הוא יצה"ר את מי שאוהב אותו ואינו שונאו. (כ"א שהוא) כמו רעהו (לו) באבן או באגרוף פי' במחשבת רעה שמרקו באבן כמו לב האב ולב חושב ולשון אבנתא דלפא. או באגרוף בכה. פי' מחסיו במעשה. ולא ימות כי לא עשה להכעיס כ"א ונפל למשכב וכדאיאתא בספר משנת חסידים שבלהכעיס בתשובה נעשה בשנגות משא"כ בלתיאבון, וצריך לומר שמרפא (מה שאמרו רז"ל בנמרא) כאן מאהבה ואם עברה היה מאהבה נעשה וכויות. ומראה שיעה"ר הוא כ"כ אדון עליו שאפי' עושה להכעיסו ח"ו וזה בא מיראת רע שלא תסתלק (הסמ"א) ממנו כמו שעשה אהאב וכיוצא שהיה כוננתם כדי שתסלק מהם הקדושה להיות ח"ו בת לסמ"א עליהם ר"ל. ואיני עתה בבאורו (ואפשר זה הוא ענין בפ"ע ולא פרש בנמרא. וקאי על תשובה מאהבה או מיראה תרוויה דק. וזה ולא ימות בו). אם יקום פי' ישוב והתהלך בחזין לשון והתהלכתי בתוככם לשון תענוג וטיוול. בחזין נקרא התשובה שקדמה לעולם ולמעלה הימנה וזה על משענתו פי' עיי' זה הוא נכנע ונעשה כאן ויכול להמשיך ממזל בני תני ומזוני כי אין מזל לישראל כנ"ל כמה פעמים כתבתי זה בשם רבי בער ז"ל. וכמו משענתי על פני הנער שפרשו ז"ל על תחנת המתים שאמרו עתידים צדיקים להחיות מתים על (פסוק) "ואיש משענתו כידו" ומסתמא גם בני ומזוני משם. ופרשנו טעם לזה. כי מקום מזל הוא מן המצר. ומגדל השפע במקום מצמצם הוא נשען כביכול

דברי תורה לטעורה ראשונה ליל שבת כנגד יצחק אבינו להנצל מחבלי משיח ואמר בקול רם ובשמחה דא לא סעודה דא הלא סעודה דא תכל תפוחיו קדישין

הוללתי וגו', והיצר הרע, אז ויצאה אשתו עמו, בלומר הן בחינת התאוות ההם והם הניצוצין שהיו מעשפים בכל תאוותיו והנאותיו שנהנה מהן בעולם הזה, והן הוא בעצמו, שניהם יוצאין לחוץ אל בחינת החיצונים והקלפות להשפם שם על מעשהו להיות ח"ו תחת ממשלתן. או יאמר על זה הדרך כי נודע אשר התורה נקראת אשה בסוד הכתוב (משלי ל"א, י) אשת חיל מי ימצא וגו' שפרש"והו שם על התורה וכן הוא מפרש (ביבמות ס"ג) אשה יראת ה' ולזה יאמר כי אם האדם לא די שאינו נזהר בתאוותיו הגופניות לשמרם מפל רע לכל יגע בהם ערל וטמא במלוי תאוותיו להתאוות אליהם, אלא אף כשהולך בדרך התורה והונה בה הוא מלא מגרוי היצר הרע להיות עוסק בה להתנאות או להתנאות או למען וכבודו עשיר ורש ושאר הבלי שמתוין, ולא נזכר פאלי עולם ה' הנותן התורה להנות בה לשמו הקדוש רק למען להקרא רבי או לעשותה קרדם לחפר בה וכדומה, וזה אם בעל אשה בלומר שהיצר הרע הוא אצלו בעל אשה שעמו הוא לומר ושונה הכל על דעתו, לא למען ה' יתברך, אז ח"ו ויצאה אשתו עמו כי אף התורה והמצוה שעסק בה נמסרת ח"ו אל הקלפות והחיצונים (כמבאר בתקוני יתר תקון י"ח, ל"ג) בזה הלשון: וס' דוונג' לאו אויבו דקא יאומ, לכלב' אקמסר וקמ' לה לזכ' וגו'. או יאמר על זה הדרך אם בעל אשה הוא בלומר אם על כל פנים בעל תורה הוא כי האשה מרמו על התורה בנזכר אף שאינו שלם בבחינת התאוות שלא יהיה בהם מנגיעת היצר הרע אף על פי בן הנה ויצאה אשתו עמו, בלומר התורה הולכת עמו ואינה מניחתו תחת ידו ח"ו כמאמר הכתוב (משלי ו', כ"ב) בהתהלךך תנחה אתך בשכבך תשמר עליך וגו' ואמרו חז"ל (פוסה כ"א) בהתהלךך תנחה אותך בעולם הזה בשכבך תשמר עליך זו אחר מיתה וכו', ונפלים לתושיה מבאר בזה"ק (נישב קפ"ה) בזה הלשון: כל נפיק מסאי ענמא אוקימא אלא קמי וכו' ולאנת עליה ללא יקמו צפסא מלכיו דלינא וכו' וענין שם שהאריך מאוד בזה, ונחזור לענין הראשון שפרשנוהו על היצר הרע שהוא בעל אשה בלומר בעל התאוה אצל האדם עוסק בתאוות בכה היצר הרע. ובקשתינו ממלכינו לעבד אותו בכל לבינו.

הקריב מנחה וכו' ונמצא שבזמן שאין בית המקדש קיים, התורה במקום המזבח שמקריבים בו קרבנות. והנה ודאי שאין טוב שהאדם יתנאה וישבח ויגדיל עצמו בשביל התורה שיש לו, ואדרבה צריך שיהיה עניו ביותר. והנה בתורה יש ב' חלקים חלק הפשט וחלק הסוד וז"ש "ולא תעלה במעלת על מזבחי" היא התורה שתהלה ותשבח ותגדיל עצמה בה ובאיהו חלק אני נצרכתי לצוות אותך שלא תתנאה בו הוא חלק אשר לא תגלה ערותך עליו ר"ל הוא חלק הסוד שאם תתנאה ותשבח עצמך בו לא תגלה ערותך עליו בלומר שלא תגלה הרפתך כי לא יבאו לנסותך בזה ואין הנדבר מתברר וא"כ יצא"ר יבא לפתות אותך בזה שתתנה משבח עצמך בזה ולכן הצרכתי לצוות אותך אבל "ואלה המשפטים" שהם חלק הפשט והנגלה "אשר תשים לפניכם" בלומר אם תהלה ותשבח עצמך בזה, צריך שתשים לפניכם חכמתך ותרפותך וא"כ אין צריך לצוותך על זאת שאנתה מאליך לא תבא להתהלל בזה כי תחוש פן יבדקו אותך ולא ימצאוך כאשר שבתך בפיה, ולכן כל הצווי שאני צריך לצוות אותך הוא על חלק הסוד: ועוד כתב הבאר מים חיים שמות כ"א: א"א "אם בנפו יבוא בנפו יצא". שאם היצר הרע בנפו בא בזה העולם פרוש בלחודוהי, שאין האדם נשמע לו לכל אשר יאמר, והאדם הוא מפרש ומקבל מפל בחינת התאוה בבחינת הקדושה כי ממש פת במלח יאכל וכו' ותני צער יהיה וגם זה באימה ויראה בכונה להביא לחמו לפני ה' על ידי הפגנות הראוין ועל ידי התורה והתפלה שישעשה בכה האכילה הזאת ובכל זאת אינו עוסק בהן כי אם בכדי חיות הגוף בלבד לא יותר, ונמצא היצר הרע הוא הולך לבדו בזה העולם שלא יתחבר עמו האדם להיות שתף לחלקו לא מניה ולא מקצתו, אז הוא בנפו יצא מן העולם ולא ישלם על האדם כלל וכלל לא על גופו ולא על נשמתו, כי לא נתחבר עמו במלוי תאוותו להיות מן המתאוין בעם לעולם ואין לו עמו כלל. אבל, אם אם בעל אשה הוא וגו'. בלומר שהיצר הרע הוא אצל האדם בעל התאוות כי כל התאוות נכללים בתאוות אשה כמו שכתב הרד"ק ז"ל (בתהלים נ"א, ז) בפסוק הן בעוון מושל בתאוותיו להיותן נעשות בכוחו ועל דעתו,

מעלת תפלת ותיקין (סדרה 38) – החלוק בין קדם הניץ בין לאחר הניץ החמה פרחק מזרח ממערב

ולפעמים כשהיה עת שלא היה לו מנין היה מתפלל ביחידות. ולכל הפחות יזהר להיות התפלה בין בקוץ בין בחרף קדם הניץ החמה. צואת הריב"ש דהיינו יהיה רב התפלה עד קרוב לקריאת שמע בחרף קדם הניץ החמה. והחלוק בין קדם הניץ בין לאחר הניץ החמה פרחק מזרח ממערב. כי אז עדין יכולים לבטל. וסימנך והוא כהתן יצא מחפתו ישיש כגבור וכו' ואין נסתר מחמתו, אל תקרי מחמתו אלא מחמתו. בלומר בשכבך השמש יצא על הארץ אזי אין נסתר מהדינים הבאים ממלאכי חמה. על כן אל יהא בעיניך דבר זה קטן, כי גדול הוא והבעש"ט ז"ל היה מדרק גדול ע"ז. ולפעמים כשהיה עת שלא היה לו מנין היה מתפלל ביחידות. וענין בספר תקון הצות עמוד שי"ד ס"ק ז באור על דברי צואת הריב"ש. ובספר ונרה השמש דף נד, מביא ראיה לזה מהמשנה בבבבכות כב: ירד לבטל אם יכול לעלות ולהתפסות ולקרות עד שלא תגן החמה יעלה ויתפסה ויקרא, ואם לאו יתפסה במים ויקרא. והגר"א באו"ח סימן ע"ד כתב דלא רק יקרא קריאת שמע אלא גם יתפלל שמונה עשרה דצריך לסמך נאלה לתפלה עם הניץ החמה כותיקין וענין בספר משנת רב יוסף על המשניות ברכות פ"ג מ"ה והקפידא של יתפסה במים ויקרא הוא גם משום התפלה שצריך להתפלל עם הניץ החמה. ומזה מביא ה"זורח השמש" ראיה כי להתפלל עם הניץ החמה יותר עדיף מלהתפלל בצבור. והנה פאן במשנה מבאר שיש לו לקרות ולהתפלל במים והרי אין לו שם מלית ותפליו ומוכח מזה כי עדיף לו להתפלל כותיקין עם הניץ החמה אפלו בלי תפליו. והנה נסתפק ממנו אברהם בארע חיים סימן סו סעיף קטן י"ב במי שאין לו תפליו בצבור מתפללים ואם ימתין עד שיביאו לו תפליו יאחר את הצבור ויצטרך להתפלל ביחידות, מה יעשה? ומסיק המנ"א כי ימתין עד שיביאו לו תפליו, הוינן מזה כי תפליו עדיף מתפלה בצבור, וממהשנה בבבבכות מבאר כי להתפלל כותיקין עדיף מלהתפלל עם תפליו ומכל שכן שעדיף יותר מצבור.

קנטרם ותיקין עקר זמן ק"ש לכתחלה הוא לפני הניץ החמה. ומתנין החמה עד ג' שעות הוא רק בדיעבד להרבה פוסקים. לכ"ע מצוה מן המבחר לקרות שמע ולהתפלל כותיקין. מי שיוכל לקיים מן המבחר ואינו מקיים אקרי רע. במור שלחן ערוך ארע חיים סימן ג"ח איתא: ומצוה מן המבחר לקרותה כותיקין שהיו מכוונין לקרותה מעט קדם הניץ החמה כדי שישים אותה ובכוחה כותיקין עם הניץ החמה ויסמך לה התפלה מיד בהניץ החמה וכו' ומי שיוכל לכוון לעשות כן, שיקרי מרבה מאד ומבטח לו שהוא בן העולם הבא ולא יזק כל אותו היום. שנים עשר פוסקים ובראשם הרי"ף והרמב"ם סוברים שעקר זמן ק"ש הוא לפני הניץ החמה לכתחלה ולאחר הניץ ויצאים רק בדיעבד, וכן דעת הגר"א בשנות אליהו ברכות. ולדעת השו"ע אם כי יוצאים אחר הניץ ג"כ לכתחלה, אולם מצוה מן המבחר לקרותה כותיקין. ולדעת הרי"ף וכו' גם רבי יהושע מודה לה' אליעזר, ומה שכתוב ג' שעות הוא רק בדיעבד. וענין בפלא וענין בערך "מבחר" וז"ל: במה מבחר לעשות מצוה מן המבחר שמורה על האהבה ואמר ובש"ס ברכות מהיה טוב אל תקרי רע ופירשי בין שאני יכול לעשות טוב, ולעשות מצוה מן המבחר לא אקרא רע, שלא לעשות מצוה מן המבחר, שמע מזה דמי שאינו עושה מצוה מן המבחר בשם רע יקרא. והאדם יראה איה הוא מדרק על אכילתו וכו' ועל מלבושו וכו' להיות הדור בלבדו וכו' ולעולם מבקש מבחר המן על אחת כמה וכמה לעשות רצון קונו לעשות נחת רוח ליוצרו. תפלה עם הניץ החמה כותיקין ביחידות עדיף מלהתפלל אחר הניץ בצבור. בבאר הלכה מהמ"ב סימן ג"ח פסק: דע והזהיר לקרות כותיקין מתר לקרות ולהתפלל יח' ביחידות אם אין להם מנין. וכן מביא בספר תקון הצות בשם ספר מבוא השמש דף ס"ט. ובשם ספר חסדי דוד על התוספות ברכות פ"א. וכן מובא בספר צואת הריב"ש שהבעש"ט ז"ל היה מדרק גדול להתפלל כותיקין

מעלת למוד הזהר (סדרה 43) – קדשת השבת היא שפועלת

ליציה"ר. והגם דשם בשנים יש בימים. כמו ששמעתי דכמו שיש כא"ב אותון רברבין וזעירין כן בזמן ימים ושנים. ופ' זו תחלת משפטים דפ"י כמ"ש במגילה (טו) על לרוח משפט. זה הדין את יצרו. פ"י כי יצוה היצרים נקרא מלחמה בדרו"ל, והדין השופט ביניהם צריך שלא יהיה נוגע לכאן ולכאן ועל פיו יקום דבר, ושניהם צריכים לשמוע. וזה מי שיצרו בידו, שאונו בידו

ג' (רלו) על כל דבר יש עצות ע"י ד"ת ומצות, ויש מצות המועילות למי שנפסק ממדריגתו, שנברו עליו איזה ימים מחשבות הבלים, וניתק מקביעות ד"ת בלב, להחזירו לקביעותו. וביחוד הוא לזה מצות שבת, שביום השבת יש לו לקחת ע"י קדושת מצות שבת לחזור לירבק בד"ת ולמאס הבלי עוה"ז. וע"ז רומות מצות עבד עברי, ובשביעית יצא לחפשי. ר"ל מי שנשתעבד

שבכחו לסלק עצמו מנגיעה ולשפוט על כל דבר אשר יעלה במחשבתו לדעת אם טוב אם רע. וע"ז הוא הלימוד המשפטיים. ובוה נאמר אשר תשים להבין הטעם. פ"י דיש חוקים ומשפטים כנודע, ובודאי כך כח פעולתם בלב. אלו לחוק חוקי חיים מה שלמעלה משכל האדם, והיינו בענין השגת אלהות, וכן בענין ניעוץ היצר מה שאלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו. ואלו לתת קדושה בלב, כמ"ש אשר קדשנו במצותיו וצונו מה שהוא מורגש בשכל, וכן בניעוץ היצר בכח אדם ברוח משפט. ובכל מצוה עצמה יש חוקים ומשפטים, פ"י מה שמשכיל ממנה ומה שהוא כמו חוקה, ולכך פעולתן בשתייהם. וזהו כלל מ"ת, וסמך לה אלה המשפטים אחר שנתן תורה תבלין ליצר, והוא הסייעתא דשמיא. ביאר המשפטים איך לדון יצרו בשכל אדם, וזהו אשר תשים להבין בשכל. והם בקנאה תאוה וכבוד, ופתח בכבוד דהיינו בהתנשאות על זולתו ובגדול שבהתנשאות, כאדון על עבדו ואמתו. ידע שבאמת על נקודה ישראלית אין שבהתנשאות, כאדון על עבדו ואמתו. ידע שבאמת על נקודה ישראלית אין התנשאות כלל כנ"ל אות רל"א. וזה נקרא שביעית שהוא המרכז מהענולה, וז' שנים היינו מצד הוחים הסובבים לשושנה כידוע. כי המדות הם ו' קצוות וכאשר נתמטם הלב לגמרי והיינו ע"י מכירת פירות שביעית, כמ"ש בקידושין (כ). פ"י כי טעם שמיטה הוא הכרה כי לה' הארץ, וזה נעדר ממנו הכרה זו מצד היצר המשכית. ובפעם ה' הוא מוכר עצמו יע"ז הסדר. והיינו כאשר נשתלם במדרגת הרע בו' קצוות, או ו' שנים יעבוד, אבל בו' שהוא סוף מעשה הרבוק במחשבה תחלה, בהורש

שהוא מהש"י הוא חפשי. כי באמת עבדיי הם כו', ובחמה שפוכה אמלוק עליכם. אף שאינו מצד הכרת הלב מצד האפלת היצר. וא' (שם) הקונה עבד עברי כקונה אדון לעצמו. כי הקונה הוא המתנשא עליו ודאי הוא במשפט, כי זהו בהיפך מכיר באמיתות הש"י כי לו הארץ בכל ה' קצוות. ולכך ו' שנים יעבדנו, כמ"ש (ב"מ ע"ג): ההוא דתקוף אינשי דלא מעלי בגוהרקא דילי'. שמצד יתרונו על דלא מעלי הוא עובד בו. וכל ענין הפעולה ועבודה בעניני עוה"ז הוא מצד שאין עושיין רצונו של מקום, כמ"ש בברכות (לה): על ואספת וגו' ולא עוד אלא שמלאכת אחרים כו'. אבל באמת ידע שהוא כקונה אדון לעצמו, שגם התנשאות זו אין ראוי על הישראלי. והוא כמעט מתלמיד יותר מכולם. שודאי ע"י זה העבדות למי שהוא מכיר באמת אמיתות הש"י פועל בעבד ג"כ, כד"ש בחולין (ד): הא לדבר אמת כל משרתיו כו'. עד שמיניע באמת להיות בו' יוצא חפשי ומשתלם, ועי"ז מתגדל האדון שהוא רבו שזיכהו לחלק עוה"ב ג"כ, ועי"ז העבד אדון לו. פ"י משפיע לו והוא מקבל. וכן הוא יום ה' נגד ו' ימי המעשה, שעוסק בצרכי גוף בעוה"ז, ובו' יצא חפשי למנוחה ועונג דהש"י, כמ"ש תתענג על ה'. וקדושת השבת היא שפועלת. ובדברות ראשונות נא' זכור, שדי בזכירה לבד, שזוכר שהיום שבת בזה מקבל הקדושה. ובדברות אחרונות שאחר החמא נא' שמור, שע"י השמירה מעשיית מלאכה וקיום הל"ת עי"ז הוא קבלת הקדושה. ושניהם בדבור א' נאמר, דבאמת צריך שניהם רק החילוק מי שבוטל יותר ושהוא עיקר קבלת, אם ע"י סור מרע דיצ"ר או ע"י עשה טוב וקבלת קדושת השם יתברך.

דְּרָכֵי הַחַנוּךְ – שִׁיחוֹת בְּעֵינֵי הַחַנוּךְ – מִשִּׁיחוֹתֵינוּ שֶׁל הָאֲדָמוֹר מְסֻלוֹנִים לְמַלְמָדִים בְּפֶרֶט וְלְהוֹרִים בְּכֻלָּהּ ח'

נפש הילד מילדותו, וגם כאשר לפעמים מכרחים לזה, צריך להשגיח שזה יהיה מעט שבמעט ובאופן שלא יפגעו שאר החברים, ושלא יהיה מתכבד בקלון חברו, שמשחית ביותר את הנפש, וצריך בענין הזה התחכמות גדולה להזהר מזה, ושהילד ירגיש שכל קבלת הצמינות היא לא קבלת שכר וענין נאות, רק ערוד על להבא. וכן כל קבלת ענין של נקמה על שהיה ילד רע, רק הדרכה והנוך מתוך כונה טהורה. והנוך נגד אלימות הנושא דורש תשומת לב מיוחדת הוא האלימות והשחיתות המתפשטים כיום בכל העולם, מריבות וקטטות הם היוון נפרץ בקרב מבגרים וצעירים. ועל מוסדות החנוך שלנו להלחם בזה בכל עז בתופעת האלימות. יש מקומות שאינם מקפידים כל כך על הניכיהם בנושא זה, הילדים זורקים אבנים כאלו לשם שמים וכדומה ואחר כך הם מתרגלים לאלימות ותוצאותיו מי ישרנו. אצלנו צריכים הילדים להתחנך שאלימות היא עברה חמורה ביותר ומשחיתה את נפש האדם. ובנוגע לאלימות בין מבגרים הרי איתא שהמכה את חברו עובר בלאו ואסור לצרפו למנין ונפסל מלהעיד. כמובן שאין הדברים אמורים כלפי מלמדים במה שנוגע לחנוך, אחרי שקול הדעת שאין עצה אחרת רק להעניש ובתנאי שהעניש לא יהיה מתוך כעס, שאז יצא שכרו בהפסדו על-פי המבאר במק"א וכך גם כאשר לנגע שהתפשט בדורנו, לדבר סרה בתלמידי חכמים ובגדולי ישראל, דבר המגיע גם לאוני הילדים. צריך להחזיר בלבו אמנות חכמים ואת המעמד של גדולי ישראל וגדל הזהירות שיש להזהר בכבוד חכמים וחס וחלילה מלדבר על מי שהוא גדול בתורה. מלבד חמר כל האסורים שיש בדבור, לשון הרע ורכילות השיכים על כל אדם מישראל. וגם כלפי מה שצריך להשריש אהבה לצדיקים וליראי ה' ואלו משנאך ה' אשנא, גם תלוי מה קובעים לעקר, שיש חנוך שעקר הדברים מאריכים בשנאה לרשעים וממעטים באהבה לצדיקים, ואז ההשפעה היא שלילית. אבל אם מרבים בשבח הצדיקים ויראי ה' איך שצריך לאהב אותו ולהרבות בכבודו משום שהם לומדים תורה ועושים כרצונו ה', ואלו הרשעים שעושים הפך מרצונו ה' צריך לשנא אותם. הרי ההשפעה על הנפש הפנימי תהיה אהבה ולא שנאה. בשבוע הבא נראה אי"ה על החיאת רגשי קדש בלבבות הרכים. [מלְקָט מִנְחַת יִצְחָק]

היינוך בדרך ישראל ספא פמה ניעוץ קדושה מהאדמור מסלונים זצ"ל בקונטרס נתיבי החינוך פרק ט, ה. בשורות בודדות אלו מסביר הרב ב"טוב טעם וביסודיות את הדרך לטפל ולהתמודד עם גיל ההתבגרות אצל לא רק שדוע שזה לא פשוט לעבר את השלב הקדמון הזה בקלות. ולכן התרבה של האדמור זצ"ל, יקרה עד מאוד ונצרכת היא למאד ובפך ילדי ה"שכ"ר ולבני הישיבה בימינו ובפרט בדורנו יתמי דינמי. פמה פנינים משיחתו של האדמור מסלונים למלמדים בפרט ולְהוֹרִים בְּכֻלָּהּ ח' ה. חנוך לעדינות האכילה מתחיל כבר בימי הילדות כמו שאנחנו למדים מפרשת בן סורר ומורה שהתורה צותה להורגו בגיל י"ב שנה ומחצה שלכאורה הרי הוא נער קטן שאינו מבין כלום ומה יש לדרש ממנו. אלא מכאן ששנות הילדות הן השנים הקובעות שבהם נקבע ענין זה בנפש האדם. יש לחנך ולהרגיל ילד לאכל בעדינות, לא לטרף האכל, ולא להתנפל על האכל כאשר מגישים אותו. וידוע הספור מהרב הקדוש רבי שלמה מקרלין ז"ע שבהיותו בן 4 וחצי שנים ראה אותו מישהו יושב ובוכה ובידו פרוסת עוגה. שאל אותו הלה, מה לך בוכה? אני רעב, השיב הילד. הרי בידך פרוסת עוגה ומדוע אינך אוכל? כי שמעתי מרבי, השיב הילד, שמה שמתאווים – אסור לעשות, ואני תאב כל כך לפרוסה זו וממלא איני יכול לאכלה. וכך ישב ובכה כשבידו הפרוסה. ואמנם זה שיד לצדיקים יסודי עולם, אך לפי ערך יש ללמד מרוח הדברים גם בנוגע לילדים, להרגילים לעדינות ולהתאפקות. ובכלל זה השרשת עדינות המדות. לא לפגע בכבוד אדם יהיה מי שיהיה. ובמיוחד לא לפגע בחבר ולא לשנא לקנא או להתרגז עליו וכל שכן שלא להלביץ פני חברו שאין לו חלק לעולם הבא. וכן עדינות בנקיון, וכן לדבר בלשון עדינה, ושלא להוציא מהפה דברים נסים וכל שכן אסורים. להיות מעביר על מדותיו, ועדינות בבית ובכבוד הורים ואהבת אחים. ולפתח ענין כבוד הורים ומורים ותלמידי חכמים מפרסמים לקום מפניהם כדון תורה.ומה שהיוס וואיס שלא מתנסי לזה או שלא הללמו להטעמע זנפס הללמוס חנך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה, יסודות אלו נהרטים בנפש האדם בגיל צעיר מאוד וזכרונם מלוה אותו עד זקנה ושיבה. בכלל השרשת עדינות הנפש צריך למנע עד כמה שאפשר את ענין הצמינות לילד טוב והפרסמת מסביב לזה שמשחית את

פְּלֵאֵי הַבוֹרָא רָחֵמָנָא לְפָא בְּעֵי – לֵב הָאָדָם – הֶלֶב הוּא הַמוֹלִיד כּוֹחוֹת הַפְּעֻלָּה.

בזאת וגו' פירוש השכל הוא השכל שבמוח וידוע הוא ההרגשה שבלב שניהם יהיו רק בענין השם יתברך שישכיל בשכלו וירגיש בלבו דאין עוד מלבדו. וחכמתו שבמוח וגבורתו שבלב ועשרו ורכושו שהמוח והלב מתלבש כמעט לָפָא בכיסא תלמי (ירושלמי סוף פרק ה' דתרומות) והרכוש הוא לבוש מבחוץ המלבישים חכמה ובינה שבמוח ובלב ישכיל וירגיש הדכל מהשם יתברך או יוכל להתהלל בהם לאמור ראו מתת ה' להתפאר. וכל

האדם יש לו שני מנהיגים המוח והלב, זה בשכליות ועצות דרך חכמה וזה בכוחות הנפשיות שכולם מהלב, כמו שכתוב כי ממנו תוצאות חיים כל כוחות החיונים שבגוף יוצאים ממנו. ועל זה נאמר לא תתורו אחרי וגו' עין פירוש החכמה שבמוח וכידוע דסנהדרין וחכמי ישראל נקראים עיני העדה (כמ"ש שיר השירים רבה ריש פרשה ד' ובב"ב ד). והיינו דצריך לידע שהוא לא יוכל לעזור לו בעצותיו ובכחותיו כלום וכמו שכתוב אל יתהלל וגו' כי אם

פעל ה' למענהו לקילוסו (שומר טוב ריש מזמור יט) והוא קילוס השם יתברך. וזה כלל גדול בכל דבר שצריך לבקש עצות בחכמתו או בכחותיו להעזר ישכיל וידע מקודם דאין חכמה ואין עצה ותבונה ולא שום כח ותחבולה ביד האדם להעזר אם לא מידו של השם יתברך. וכמו שכתוב אשא עיני אל ההרים וגו' ודרשו רז"ל (בראשית רבה פרשה סח) ההורים למלפני ולמעבדני פירוש המוח הוא הרב המלמד חכמה לאדם, והלב הוא האב המוליד כוחות הפעולה. ומאין יבוא עזרי מהם? רק עזרי מעם ה' וגו' שמים רומז לשלימות החכמה שבמוח וזכותה כאשר תהיה כעצם השמים למוהר. וארץ לשלימות כח הפעולה שהארץ לעולם עומדת ובתכלית שלימות כח הפעולה. וזאת השם יתברך עושה כוחות הללו בשלימותם ממנו עזרי בכחות הללו וממילא אל יתן וגו' גם רגליך שהוא המדריגה היותר פחותה שבך גם כן לא ימוט כי השם יתברך עושה שמים וארץ היינו נפשות גדולות במעלה ונפשות קטנות הכל ממנו ולא רצה היה עושה מהרגל ראש אלא שהוא רצה שיהיה זה רגל ואם בן אין לו נפקא מינה בין רגל לראש ואף בתכלית שפלותך הוא עמך. ואמר אל יתן וגו' אל ינום וגו' כי בכחות השכל יוכל להיות טעות באופן שכל ההנהגה בטעות ועל זה אמר אל יתן וגו' שלא יניח לך להתנהג בטעות, ולטעות בשכלך ולזה צריך עזר בהתחלה. ובכחות הפעולה יוכל להיות כשלון או עייפות וכיוצא וצריך שמירה וזריזות עד גמר היציאה לפועל ועל זה אמר אל ינום וגו' היינו דהגם שהאדם כמתנמנם ובעת התנומה לב אין כידוע דאי אפשר לאדם להיות ניצב קיים על עמדו. ובכל השתדלות ופעולה ההתעוררות בלב בהתחלה חזק ואחר כך מתחלש והעצה לזה גול אל ה' מעשיך ויכונו מחשבותיך כי השם יתברך אינו מתנמנם והוא כמעט "אני ישנה ולבי ער" שדרשו רז"ל בשיר השירים רבה שהקב"ה נקרא לְבָן של ישראל שנאמר צור לבבי וגו' והוא ער לתת חיות בפעולותיו שפועל כמתנמנם ותנומה היא קלה

דקרו ליה וְעַנְי (כמ"ש פסחים קב:) ולכך כשאמר שומריך ליחיד בפרט דקרו ליה וְעַנְי שכשמעוררים ומזכירים אותו שהשם יתברך שומרו מידבר וידע מזה ומרגיש אלא דלא ידע לאהדורי סברא פירוש להתעורר במיין נוקבין כנגדו היינו בחשק ואתערותא דלתתא מפאת התנומה שבלב על זה אמר אל ינום לבד. ואחר כך אמר עוד יותר דהנה אמת נכון הדבר כי לא ינום וגו' בכלל שומר ישראל בכללות והיינו בעת השינה דקרו ליה ולא עַנְי שאין מרגיש כלל שהשם יתברך שומרו ומנהיגו שיצדק לומר שומריך עם כל זה גם בעת שינה כזו הקב"ה לא יישן ולבו ער. ולכן הקדים ינום הגם דגבי שאין גם תנומה קודמת וכל שכן שאין ישן מכל מקום עיקר הכוונה כלפי הנשמרים כי השם יתברך נקודת עומק לבן באמת וכאשר הן מתנמנמים אז שייך על השם יתברך לשון לא ינום וכאשר הן אחר כך ישינים שייך לומר על צור לבבן דלא ישן לפי שהוא שומריך וצילך על יד ימינך פירוש למעלה ממתת חסדך וטובך שאתה הפץ להיטיב לך הוא רוצה בטובתך עוד יותר. ויומם השמש וגו' שלא יזיק לך רוב טובה ולא רוב בו' וכמו שאמרו ז"ל (ויכחות מז סוף ע"א) ישראל בעולם הזה אין יכולים לקבל רוב בו'. כי ה' ישמרך בו' צאתך ובואך היינו ירידה ועליה ופתיח ביומם ואחריו לילה הירידה וחשכות ואז נקרא יוצא וחוזר ובא ובכל עליות וירידות ועליות שיש לאדם בכל משך ימי חייו הכלולים בכלל מעתה ועד עולם (עולמו של יובל הגדול) הקב"ה שומר נפשו לבל ימוט ויכשל חס ושלום אחר שהוא מכיר בהתחלה מאין יבוא עזרי כמו שאמרו ז"ל (סוכה נב:) יצרו בו' ואלמלא הקב"ה עוזרו בו' או המשפט בעבור הכרה זו הגם שהוא בהעלם גדול בתנומה ושינה רק בדרך אמונה לבד שלא בהתגלות לבו מכל מקום מדת לילה ביום מחובר יחד להיות אמת ואמונה דבוקים להתגלות האמת והבירור שבלב גם כן בסוף על כל פנים וממילא המשפט יתקף לעזור לגמרי. רְבִי צדוק הַבְּהוֹן מְלוֹבְּלִין וצ"ל רְסִימִי לְיֵלֶה ב"ט

תופינים לשבת קודש – סוד עבד עברי למה דוקא שש שנים ?

כ"י תקנה עבד עברי שש שנים יעבד יש לשאל למה גזר השם יתברך שהעבד יעבד שש שנים לא פחות ולא יותר? ולמה לוקח העבד שפחה כנענית שיש עברה חמורה? ובעל בת אל נכר, ועוד למה נשתנה עבד עברי מאמה עבריה? איתא במס' קדושין דף י"ז אמרינן ת"ר עבד עברי עובד את הבן ואינו עובד את הבת. ועבד כנעני מצינו שעובד את כלם שנאמר וההנחלתם אותם לבניכם אחרים. ועבד כנעני אינו חיב במצוה כי אם במצוות שהנשים חיבות. אמנם סוד הענין הוא שהאדם יש לו נפש מעשיה ואף אם יהיה מאיזו בחינה מעלה שבה אינה אלא כי אם נפש. והיא נקראת עשיה שפחה. ודע כי ג' מלוים של ג' אהי"ה שהם ק"ל ק"מ ק"ב עולים בנימטריא שפחה עם הכולל. ובמלכות יש ג' אהי"ה. ומלכות מקננא בעשיה. לזה יורדים המלוים שלה בעשיה, ורוח מיצירה מאיזו בחינה שתהיה ממנה. ויצירה נקרא עב"ד בסוד ע"ב ד' והוא כי שם הוי"ה רומז בו"א. והו"א הוא מקנן ביצירה, ולזה יורד לכאן ע"ב שהוא אחרים של הוי"ה וד' שהם ד' אותיותיה. ונשמה מבריאה והיא נקראת אמה"ה. פרוש א"ם שהוא פשוט ומלוי, ומלוי המלוי של אהי"ה כזה אהי"ה אלף ה"י יו"ד ה"י, אלף למ"ד פ"א, ה"י יו"ד, יו"ד וי"ו דל"ת, ה"י יו"ד. הרי כ"ז אותיות ועשרה של המלוי הרי ל"ז. וד' אותיות השרש הרי מ"א, שהיא א"ם ר"ל אהי"ה פשוט ומלוי, ומלוי המלוי עולה א"ם אותיות, והוא אהי"ה שבאמא עלאה שמקננא בכרסיא. וה' היא הה"א של אמא עצמה. ועוד יוכל להשיג מהאצילות נפש ממלכות. רוח מת"ת נשמה מבינה חיה מחכמה ועליה נאמר "החכמה תחיה בעליה" וזו היא נשמתו של מרע"ה יחידה מאריך, וזו היא נשמתו של משיח שעליו נאמר הנה ישכיל

עבדי ירום ונשא וגבה מאד ופרשו ז"ל ירום מאברהם, ונשא מיצחק, וגבה מייעקב, מאוד ממשא, ולזה אמה שהיא הנשמה שירדה מכסא הכבוד אינה עובדת לא את את הבן ולא את הבת. לפי שאינה משעבדת לזו"ן שהם בן ובת. כי אם לאמא. לזה אינה עובדת רק לאדון. והרוח שהיא בחינת זעיר שנפגם ויורד בעבד, עובד את הבן שהוא משעבד לזעיר, ואינו עובד את הבת, שאינו משעבד למלכות. ועבד כנעני שהוא נשמה שיצתה לחוץ ונפגמה ועלתה ונכנסה בעשיה, עובדת את הכל שהוא מצד המלכות, שהיא משעבדת לכל. ולזה אינו חיב כי אם במצוות שהנשים חיבות שלא נכנס כי אם בנקבה למטה. ולתת טעם למה רבו מוסר לו שפחה כנענית? כי יסוד יש לו ג' בחינות ביהוד א' למעלה באצילות וזש"ה אלה תלדות יעקב יוסף. שנית, והוא נער כשמתלבש בנער שהיא היצירה ומתיחד עם הנקבה שלו שביצירה עצמה או כשיורד למטה ומתיחד עם העשיה ושם אוחזים הקלפות ולפי שזה העבד נפגם ויורד ביצירה, כמו שהיצירה מתיחד עם העשיה למטה ויש שם היצונום, כך רבו מוסר לו שפחה כנענית. וכמו שמטטרו"ן יש לו עמו נקבה ביצירה ויורד לפעמים ומתיחד בעשיה, כך העבד הזה אם יש לו אשה כשרה, רבו מוסר לו שפחה אשה אינו רשאי. ועוד שכשיש לו אשה הוא אחו בקדשה וגם אם ירד למטה לא ישאר שם. אבל אם אין לו אשה וידבק למטה אפשר שישאר שם ויאבד. ועוד טעם אחר למה מוסר לו רבו שפחה שממ"ט הוא עץ הדעת טוב ורע. והרע דבוק לו מאחוריו ויונק ממנו לכן זה העבד שירד לזאת המדרגה יכול לבא על כנענית. ספר הלכותיו סי' כ"א

ברנע האחרון ממש חלק ד' ואחרון - ספור אמיתי מדהים

תקציר הפרקים הקודמים: מיודעינו ה"גנב" ממשוך להתל בחוקרי המשטרה הבכירים ועל אף הסריקות ונוכחותם בשטח עדין העלו חרם בידם, הרבה רמזים המון חשדות אך מסקנה עדין לא הקבעה. אנשי החברא קדישא הבחינו בפעילות חשודה ומיד קראו לבלשים... שכעת נכנסה לשטח בית החיים, מכוננית מסוג 'מזדה' בצבע שחר, אותו רכב חשוד השיך לערבי ממזרח ירושלים שנצפה רבות בשטח בית החיים. הבלשים צרפו אחר לאחד, כנראה שמיודעינו התקשר לשתפו לפשע, לאותו ערבי, שלצערינו

אצל אחינו הטועים והרחוקים מתורה ומצוות הוא דבר מצוי שיהודי פועל יחד עם ערבי בכל מיני עסקי דלא מעלי, ומיודעינו הודיע לשתפו הערבי, שכעת מסע הלוייה יצא לכוון הקבורה, והגיע זמנו לפעל. הרכב השחור התקרב לחניה, הנהג עצר את מכונניתו, הביט אנה ואנה, יצא מהרכב לכוון רכב סמוך, ולפתע חזר על עקבותיו, נכנס לרכבו ובנסיעה מהירה נמלט מהמקום. בנתיים הספיק מיודעינו לעבר את כל שטח החניה תחת עינם הפקוחה של הבלשים, והמשיך לכוון חלקות הקבורה. באותה שעה

החליט והבלשים שכבר עבר מועד הגנבה, וכנראה שהבחין בהם, ולכך פנו אליו והציגו את עצמם כשופרים, והחלו לתחקר אותו. במהלך החקירה הקצרה בקשורו שיוציא את הפציו, ולאחר בדיקה קצרה מצאו בארנקו סכום עתק של כסף מזומן, בשקלים, דולרים ויורו, קרוב לסכום שלא מזמן נטען עליו שנגנב מאחד הרכבים. כעת הפול' היה ממש מושלם, הגנבה נמצאה באמתחתו, רק צריך שיוודה באשמה ויאשים את שותפו הערבי, ונגע הגנבות יבער, והם, הבלשים יקבלו איזה שהוא 'מענק מיוחד' על שהצליחו לתפס את הגנב במהרה. אך לתדהמתם מידעינו החשוך בגנבה טען שזה כספו, הוא חף מפשע, וזו לו הפעם הראשונה שהגיע לבית החיים, ללוית קרובו. הבלשים עשו את עבודתם נאמנה, וכשהשיב להם לשמו, וראו שהוא אכן השם שבו הוא רשום, 'אהוד פערדעכטיגערנגבענער', פנה אחד מהם אל עבר בית הלויות, שם המתינו קרובי המשפחה הכהנים שמצוותם בשעה זו היא שלא ללוות את המת, ושאלם האם יש להם קרוב משפחה בעל שם 'פערדעכטיגערנגבענער'? הנשאלים הרימו גבה למשמע השם האשכנזי האסלי ששמעו, הם אפלו לא יכלו לחזור עליו בלא עשר שגיאות, והחליטו מידית, אין לנו במשפחה אדם בעל שם אפלו דומה הצעירים שעמדו משעממים כל זמן ההספדים, הבחינו במעקבם של הבלשים, ובריצותיהם של אנשי החברא קרישא מכאן לשם, שצפו בכל עת למרחוק, ובין בל המלים ששמעו והבינו שמדבר בבדיקה אחר גנב. הוסיפו ואמרו לבלש, בטח שהוא הגנב, הוא לא קרוב ולא נראה קרוב, תאסרו אותו ותראו איך שהוא יזמר לכם על כל הגנבות. רבי דוד, אחד מהכהנים המבוגרים שעמד שם, והבחין בכל אשר נעשה, בקש מהבלש שימתין עוד רגע לפני שיעשה מעשה, והתקשר לאחד מבני המשפחה, זה שהכיר כל אחד

בשמו, ושאלו אם יש במשפחה מאן שהוא עם שם בעל צליל אשכנזי ארוך ולתדהמתו השיב, שלדודה האלמנה יש אחות בבית שמש, שהתחתנה עם אשכנזי בעל שם ארוך מאוד מאוד, משהו מסוכך מאוד שהוא לא יכול לחזור עליו, ואותו הדוד נמצא כאן בלויה. הבלש ביקש מרבי דוד את מכשירו הסלולרי ושאלו האם יתכן שקוראים לו 'פערדעכטיגערנגבענער', כשהוא מאית את השם הארוך לאט לאט. כן, השיב הקרוב, ולשאלת הבלש על פרטיו השיב הקרוב, הוא דוד זקן המהלך בחופעה חיצונית קצת מוזרה, חובש לראשו כובע גרב, ויש לו הנאה מיוחדת תמיד ללכת עם ארנק מלא וגדוש בכל סוגי המטבעות, וברכבו יש לו כל מיני שמואנצעס. רבי דוד, שברגע האחרון מנע את מאסרו של הדוד, שמח מאוד על שהקבי"ה לגלג לידיו הצלה של יהודי מביוון וצער רב, ופנה אל הכהנים הצעירים שעמדו בסמוך, שהיו בטוחים במאת האחוזים שהוא הוא הגנב, ואמר להם, הנה ראיתם שעור ברור ומוחשי בחיוב לדון יהודי לכף זכות, הרי אתם הייתם תופסים אותו ואולי אף מכים בו על סמך כל הסימנים שהיו לכם, ואלו כעת התבררה המציאות שהנו חף מפשע הגנבה, דבר זה מלמדנו עד כמה צריך להתחזק בלדון כל יהודי שומר תורה לכף זכות. עוד הוסיף רבי דוד ואמר, אלו בזמן ההספדים הארוכים שנאמרו במרוקאית, שלא הבנתם מהם דבר, הייתם לומדים את פרשתנו עפרשי"י, אחד מהראיות המרכזיות בדבר חשדו כגנב, היה מתמוסס לכם. שיתכן והוא חפץ להקפיד כנאמר בפרשי"י. אך חשוב שתדעו, הוסיף רבי דוד ואמר להם, שאפלו שאם אכן נהג על פי פרשתנו ופרשי"י, אין זה אלא מנהג טעות, ואין ללמד לנהג כן, כי כל הנהגה זו נאמרה רק במקום מסוים, וזהו קצת 'עמרצות' לנהג כן במקומות אחרים. סוף! בשבוע הבא ספור הדין מרגש ומרתק אי"ה.

לְקַחְתִּי הַפְּרִשָׁה לְשֶׁבֶת – הַחֶסְרוֹן מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא שֵׁיא הַשְּׁלָמוֹת

להם ובני ישראל נמשלו לצאן והם שיעבדו בהם ודאי היו גם הם מושרשים בזה שיוכלו לשעבדם ולכך אז היו עובדים לצאן כידוע ענין עבודה זרה של הקדמונים שהיו מחשיבים כל דבר שרואים שמצליח הרבה ושכל עיקר הצלחתם ופרנסתם ממנו וכיוצא. והיה אז עיקר הצלחתם בצאן שאמרו ז"ל (חולין פד): דנקרא עשתרות שמעשירות ובוראי היה אז שם עושר מרובה שהרי הובטחו לצאת ברכוש גדול. והיה אז התעוררות גדול להשתדל להתעשר ולפיכך עסקו בצאן שהם מעשירות בעליהן אבל הן עצמן אינם כך רק שזה יש להם שנמשכים אחר הרועה לכך נמשלו ישראל להם. ולפי שהעכו"ם רוצים שגם אלוה שלהם יהיה ברשותם כנזכר ובפרט במשתדלים עושר ורכוש דאזכה כסף לא ישבע וחפץ שגם המשפיע יהיה שלו. ולפיכך עבדו לצאן שנמשכים אחר הרועה לומר שגם אלוה שלהם המעשירים הוא נמשך אחריהם ונכנע להם, והיה במצרים גם כן שורש זה וכמו שהיה בסוף שהעשירו בעליהם היינו ישראל וינצלו את מצרים ונמשכו אחר הרועה בקריעת ים סוף הלכו אחר ישראל לתוך הים ונטבעו שאצלם היה שורש כוחם הוא המורידים לשאול תחתית דשורש כח ההמשכה אחר הרועה שלהם שזהו שורש כחם והוא ענין כח הצאן כנזכר הם עשו כח זה לאלוה כי העכו"ם עובדים לבח אחד מהכחות כל אומה לבח שלה ולא לאלהי עולם בעל הכחות כולם רק לבח נפרד השייך להם וכחם להיות נמשך אחר רועה דהיינו אלוה המנהיג הם עשו כח זה אלוה ונמצא נמשכו אחר עצמם ולבבם. וזה ענין עבודה זרה דמלה שהוא נמשך אחר האדם דהיינו שנמשכו אחר רועה הנמשך אחריהם וזה הורידם לים כמו שאמרו ז"ל (שמות רבה סוף פרשה כג) על פסוק סוס ורוכבו דהסוס משך רוכבו. וזה ענין קרבן פסח דהשם יתברך צוה להקריב צאן דבשביל כחם זה משלו על ישראל שנמשלו לצאן. אבל באמת ישראל הם מקריבין כח זה להשם יתברך ולהיות נמשכים אחריו בצאן. ואמרו בזוהר (ח"ב מא ע"ב) דחזו גרמי רמאן בשוקא כו' והיה ביטול עבודה זרה פירוש העצם הוא עיקר חוזה הבעל חי ואין שייך בו מלוי וחסרון מצד המרעה ואין בו טעם כלל. אבל הבשר יש בו טעם לחיך ובמרעה טוב הוא נשמן ובכחוש נרזה ואין בו חוזה. וכן כח מצרים לימשך אחר רועה המעשירים עד שלא יצטרכו לרועה והוא במשל עצמות הצאן דודאי בזה יש חוזה יותר למראית העין

האדם אינו עומד תמיד בסדר ומצב אחד ויש לו תדיר עליות וירידות כנודע לכל השם דרכיו. והוא מה שיסוד השם יתברך כבראיה ענין מיעוט הירח דידוע שמש וירח הם רומזים לקודשא בריך הוא ושכינתיה דירח רומז לכנסת ישראל שמקבלין אורן מן החמה שמש ומגן ה' ויש בה מילוי וחסרון בכל חודש והם י"ב חדש בשנה נגד י"ב שבטים כידוע מרז"ל (מדרש תנחומא ויחי טו). היינו דבכל שבט יש מעלה וחסרון מיוחד שאין בשבט אחר ולפיכך הם י"ב מיני מילויים וי"ב מיני חסרונות ואלו החסרונות הוא מה שמתולדה כענין בראתי יצר רע שהשם יתברך ברא החסרון ומילוי. וזה ענין הביאו עלי כפרה על שמיעטתי הירח (שבועות ט). כי שורש החסרון שבכל שבט הוא בתולדה מהשם יתברך שברא האדם בעל חסרון שצריך השלמה וזהו שורש ישראל שמונין ללבנה שהם בעל חסרון ומקייים השלמתן מהשם יתברך. אבל אומות העולם מונין לחמה שאין להם שום חסרון לפי שאין להם שום השלמה נדמה להם שאין חסרים כלום עד שאומרים אעלה על במתי עב אדמה וגו' לדמות לחמה וזה כל השק אומות העולם שיהיה להם כל מאויים שלא יצטרכו לדבר אפילו להשם יתברך אבל השק בני ישראל הוא שיצטרכו להשם יתברך והוא יהיה המשלימים ואין הפצים כלל שלימות בלא השם יתברך וזה ענין ירח שכל אורה מהחמה ויש בה חסרון ומילוי בהשגת אורה על הארץ כי כשסמוכה לחמה פניה המאירים למעלה ואין נרגש על הארץ אף על פי שבאמת יש לה אור. וכן חסרון שבשורש ישראל היינו כנגלה בהיותם בגוף נראה כחסרון אבל באמת אין חסרון כלל. וכן יש פעמים לקות ללבנה והוא בשביל ארץ המפסקת בינה לחמה והוא הגוף המעכיר ומאפיל מאור השם יתברך ואינו אלא זמן מועט וחוזר ומאיר. וכפרה על שורש ענין מיעוט הירח הוא בשעיר דראש חדש וזה נקרא עלי כפרה כדרך שאמרו ז"ל (שוחר טוב תהלים מזמור א ושיר השירים רבה פרק ב א) על פסוק כי באש ה' נשפט שיאמר הקב"ה תבוא כל אומה ואלהיה פירוש דגם הבלי העכו"ם הגם שהוא הבל מכל מקום מאחר שהם עובדים לזה על כן זהו שרשם ואלו היה דבר הבל ממש לא היו מצות נגד זה כמו קרבן פסח במצרים שאמרו בזוהר (ח"ב מא ע"ב) דזה היה ביעור לעבודה זרה שלהם מלה ע"ש ודבר שאינו כלל, לא היה עסק לדבר מזה. כל שכן שיצוה השם יתברך בענין זה מצוה המתנגדת. אבל ודאי שורש מצרים אז בעת שהיו ישראל משועבדים

שלו דהיינו כנסת ישראל. ומצד שורש זה דצריכין השלמה נובע התחלת החסרון שמוזה באים בהתפשטות כל מיני חסרונות עד שיש טענה למראית העין גם נגד ישראל. רק שבאמת כל החטאים דבני ישראל סדורים ובאים מששת ימי בראשית היינו דכך הסדר בבריאת ישראל להיות חסרון ומילוי שמצד שהם בני חסרון מקבלים השלמה מהשם יתברך. ועל ידי זה הוא מדת המלכות כאשר יש עם שצריכין למלך. וזהו כי באש ה' וגו' כביכול הקב"ה כו' (כמ"ש שוחר טוב תהלים שם) פירוש מדת מלכותו היא הנורמת החסרון והיא כח החסרון דישאל והמשפט לאלהים הוא. וזהו כפרה עלי דראש חדש לתקן החסרון בלב שיש לכל נפש מישראל כפי מה שהוא על ידי בירור דבר זה שהשם יתברך פעל כל זאת ומאחר שהוא הפועל אם כן הכל לטובה דאין דבר רע יוצא מלמעלה וממילא יש מילוי החסרון על ידי הכרה זו שמכיר שהחסרון הוא מהשם יתברך. וזה ענין קדושת ראש חדש שנאמר והיה מידי חודש וגו' דשבת הוא ההשלמה בא שבת בא מנוחה (כמ"ש במדרש (הובא ברש"י בראשית פסוק ויכל ומגילה ט.) ואין חסר כלום. וראש חדש הוא החסרון ומכיר דשניהם מהשם יתברך ויבוא כל בשר וגו' ולכך קדושת ראש חדש לנשים ביהוד כמו שכתוב בפרקי דרבי אליעזר (פרק מה) היינו דהכרה דחסרון שצריך למלוי זהו ספרא דנוקבא בידוע.

בשלוה כל כך שאין חסרון כלום ודומה להמה אבל באמת אין בו טעם כלל ורמאן בשוקא וכלבים גוררם שאינו ראוי לאדם כלל ולא בזה בהר ה' לצורת האדם. וזהו ביטול עבודה זרה דהיינו כח זה דמצרים נתברר דאינו כלום רק כח ישראל להיות נמשך אחר הרועה תמיד ושלא יחסר דבר זה לעולם שה' רועי כי אין הפצים כלל בענין אחר רק שיקבלו תדיר מידו של הקב"ה ויהיו צריכין לימשך אחריו אם טוב ואם חס ושלום במלוי ובחסרון לעולם רוצים לימשך אחר השם יתברך. דבר זה הוא הראוי לצורת אדם ולהיות חלק ה' עמו כי אין להם כח מיוחד מאחר שלעולם מצפים לידו של השם יתברך בכל כחותם. וכל אומה יש לה כח מיוחד וזהו תרד כל אומה ואלהיה הכח שלה ילך לאבדון ולא יהיה ממנו השארה לעתיד בשחיטת היצר הרע כי כל כחות האומות הם כחות מכוונות היצר הרע שבלב וישראל יש להם כח זה שאין להם כח כלום רק מה שהשם יתברך משפיע להם וכח זה הוא מהשם יתברך כי הם חבל נחלתו. והיינו דידוע דבריאת עולם הוא בהתעוררות מדת המלכות דאין מלך בלא עם ומדה זו צריכה לזולת להשלימה דאין נקרא בשם מלך אלא על ידי העם. ומדה זו היא שורש כנסת ישראל כנודע והיינו דמזה הוא גם כן נפשות ישראל שהם העם וצריכין להשלמה לרועה שלהם שהוא המלך דהיינו הקב"ה ומלכות של המלך הוא בעם

פלפלין מפלפלין – ברפת ברוך שפטרני בתאומים

והרב מאחורינו, שדבר זה נאמר גם בדרכים. כמדמה שאינך צודק, השיב ראובן, שיש לחלק בין הליכה רגלית שבה נאמרה הלכה זו, לבין מצבינו פעת, בהיותנו בתוך המכונית, שנחשב מקום בפני עצמו, ואין לחוש לכך. מי הצדיק בלעצמנו? תשובות יש לשלח בפקס 03-5744045 או במיל ל izhakhalevi@gmail.com ובלי נדר בפרסם את העונים נכונה. התשובות יפורסמו בפרשת תצוה איה"ל [מלקט מנחת יצחק]

ראובן ושמעון נסעו יחדיו, בראובן נוהג במכונית. כאשר עזרו ברמזור הכחין שמעון, שמאחוריהם ממש נעצרה מכונית, שבה ישב רבם מתקופת למודיהם בשיבה עד נשואיהם. הן רבנו הנאון שליט"א מאחורינו, פנה שמעון לראובן, מן הראוי שמיד לאחר שנעבר את הרמזור, תתן לנהגו של רבנו לעקוף את מכוניתך, שלמרות שקיימת לך ש"אין מ' כפדיון בהרכיב, בכל זאת, אין זה דרדך ארץ' שאנחנו מהלכים מלקטים

סוד תוספת שבת וסגולותיה – מה עושים כדי למשך עליו תוספת שבת גם בימי החל?

או מקיים המצות, והוא נמשל לשכיר, יקוה פעלו, והוא שיש לו שכר ביום ההוא, אפילו בחול יש לו תוספת קדושה, לכן נרמזו בר"ת שבת. גם הכוונה, כי כל אור תוספות קדושת שבת של השכר, שניתן לאדם בימי החול, היא מצטרפת עם שאר תוספת קדושת שבת הבאה מאליה כנודע, וכל תוספות האלו ניתנין אל האדם ביום השבת, נמצא כי פריעת שכרו ביום השבת, לכן נרמזו בר"ת שבת, בסוד מי שמרע בערב שבת יאכל בשבת. גם הכוונה, מי שמקיים המצוה של שכר שכיר, בפרטות יש לו סגולה, שיוכה אדם המקיים אותה באמצעות תוספת נפש באותו שבת, והוא מדה כנגד מדה, כי בשכר שכיר נאמר ואליו הוא נושא את נפשו, וכנגד זה נותן לו ג"כ נפש יתירה שקיים נפשו של שכיר, לכן נרמזו בר"ת שבת במצוה זו

ובערב שבת תכוין לקבל נפש יתירה בהכנסת שבת, ורוח יתירה בברכו, ונשמה בפורום. גם תכוין באמרך יי מלך גאות לבש וכו', יי לאורך ימים, ר"ת יל"י, כמ"ש במקומו. גם טוב לאמר בקידוש שחרית דשבת, מזמור לדוד יי רועי וכו', ותכוין באמרך שבת בבית יי לאורך ימים, לשם הני"ל. גם סוד תוספת קדושה תכוין, כי קליפות נוגה סביב לו היא, ומתקדשת עצמה, ובו סוד תוספות קדושה, עיין בפ' ויקהל דר"ג: ביומו תתן שכרו, ר"ת שבת. כי כל המצות שאדם עושה באמצע השבוע, או אם קורא בתורה הרבה, אז יש לו אפילו בחול תוספת קדושה, כל מה שיכול עם הארץ, וכללות בני האדם, להשיג בתוספת שבת, כמ"ש רשב"י, ת"ח יש לו בכל יום נפש של עם הארץ שביום השבת. נמצא כי השכר שנותן לו הקב"ה לת"ח העוסק בתורה,

"יהב ליה ידית, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמנא וצ"ל

שנתמקד בו במדור זה הוא לשונו תהב ואהבת ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, תכלה רף ולשוף נפשות פצועות תזקקות כל כך ליהם של אבא אהב ותומך, ונוטע תקנה, והתחלה תדשה ואור תדש מפעיע ומרפא ומחדש את הבריות בחיות תדשה ולב שמת, ובמחני שנים מי שלא מבין בסוד הענינים, ימצא מרגוע לנפשו וכ"ש מי שכבר בא בסודם של דברים] ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות ובבריה תדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שפמעט שבן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמור"ר ממש מלנה אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך ולהתבק בו יתברך ומעתה, יש להתחזק ולהוסיף קדשה ובפרט בזמן הזה תקופת

הנה תהלות לאל עליון וזה אותנו ה' יתברך להוסיף מדור תדש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, שממרתו הפשוטה להלחיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מהרב הנאון המפרסם בנגלה ובנסתר בוצינא קדישא חסידא ופרישא בנן של קדושים כקש"ת מוהר"ר יצחק יהודה וחיאל ספרין וצ"ל אב"ד דק"ק קאמנא בעל "היכל הברכה" האדמור"ר מקאמנא איש קדוש וכל ר' לא אגים לה, שופך אור תדש ומצחצח וחדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מויות שונות המשלבים את הלב ומגלים רק טפת מאור תורתו הזורה תורת אמת, ובאמת שיש בדבריו הרבה משגים בקבלה, ודבריו דברים עמקים, אך החלק העקרי

השוכבים שהרבה נוהרים לתמן הטאי נעורים, ומצילים הנומנות פז זאת להתקרב אל ה' ותברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם "פסקאלע" זה יהיה בענינו זו הסקלמה תסאכ בכל שנעו, אז אם אתה כבר מכיר, פשוט לנג לעיקר הסוכו? הבה נברוק עד כמה התורה מתוקה עבורך... אם אתה יקח לו" בסוד "וראי את אחריו" קשר של תפלין לאה ולא זכה לתמן מלכות רחל מלכות בית דוד – משית. והוא על ידי ערב רב לומדי תורה משפה ולחזון מרים שומים וסרבינים מי מריבה גריב ורבי רב כל אחד רוצה להיות רב ורבי ורבי ולא טעמו טעם דעת דמשה להקים הכלים להבת אש טעם אור התורה מתוקים מדבש ואור אלקי ושמתת המצוות מרב כל, שאלו וכו לטעם מעין החיים ו"אכל וחי לעלם". ולא היו נופלים במדות רעות התנשאות ונאוה של רב ורבי ורבי מי מריבה, אלא היו מכניעין עצמן בענה יתרה במשה רבנו, שעשה מפי שחיו יש בעולם, ונפשו של משה היה נמוכה מכלם, נבזה ונמאס בעיני עצמו, ומרב שמחות ואור אלקי של תורה ומצוות וזכו למדרגה זאת. כי אי אפשר זה להשיג בחוש המגשם היאך משה רבנו היה נמוך כל כך, כי הוא מדרגה כמו כל המדרגות של נבואה ורוח הקדש שלא יושג להיש המגשם להשיג ולהמליץ מה זה. והוא "אם אתה יקח לו" בסוד לא"ה קשר של תפלין, אזי "שארה בסיתה וענתה לא יגרע" ומבאר בתקונים שארה דשכינתא בסותה דשכינתא בסוד למוד תורה והנהת טלית ותפלין וענתה עונת קריאת שמע ותפלה בגלות המר שנעשה ונמשך על ידי בח משה רבנו שמאיר בכל דור ומתקן הערב רב בסבלות היסורים והצער שעושים לו שמבזין אותו במבאר בר"מ נשא קבו אמר ליה רעיא מהימנא, באומאה ענה בשמא דיהו"ה, לא תתרח כל יוכלתה, דהא אנא בעעלא סגי (שמות 3) ויפן פה וכה וילך פי חן חן, עוזר לי, לאפקח לי מהאי עעלא, דהאי קבולה לאפקח עליוסעיה נע) ויפון את הכסעים הזכו, ולא תסתמולעו פי, ואנא חשיב בעינייהו פין ערב רב רשיעיה, פכלב מת דסרח בעינייהו, דחקמת סופרים ססרח בעינייהו, בכל הקפא והקפא, ובכל חקר דזקאל מפורזין בעינייהו פין מלכוון וסתהדרו אינון ערב רב רעיון על ישראלי, ענהא דקולשא צריך הוא, לאפקח דהו יחזקאל כל ואלון אלני אלון מרעיהי אדם חסם, ולית לון יוכלת למעבד טיבו עם תלמידי חכמים ואלני חול וירחי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחסימין ערב רב בעינייהו ולא יבזין לון בעתהו סגיאלו אלך דבר קטנה, דלא יאה סתומה לנפילו דלהו, ונפילו חיי שעה וכל חכמים ואלני חול וירחי חטא בעעלא דזחוקא בעינייהו, חשיבו פכלבים (מיכה 7) פנים המסולאים פפו איכה נחשבו לנכלי חקש צלאש כל חזנות דלא חשכוו חכמייהו ואליון ערב רב, אינון עתייו, בשניה, בחזווא, בכל עעלא, בכל יגונא כלל, גזלניו מלכי שחזי, דליונו דעיוני רשי עמא (בראשית 1) פי מלאה הארץ חמס מפניהם, עלייהו אפקח (איכה 1) הו קריה לראש באומאה ענה ונמא סגיאלו, חיי יי גבאות אלכי ישראלי וישב הכרובים, דכל אלני מליו לא יפלו מפומה, בכל יכלתה למללא דהו קמי קולשא צריך הוא, ולתחזקה דחוקא דלחון. עיין שם היטב. ועיין בוורקרי"ע שארה דא מוזנות והם במולא תליא מול נוצר חסד שמשם נמשך דעת דמשה ונמשך דרף צדיק הדור מוזנות לנו ולכל ישראל. וסוד שארה אש"ה היא "מאשר שמנה לחמו" בסוד הוי"ה שיש בו ארבע אהיה קס"א קס"א קני"א קמ"ג וכל שפע יורד בהמשך החסד בסוד נוצר חסד שהוא מאיר מסוף העולם ועד סופו. ואינו מתעבה ומתיש בוחו, כי כל כך אורו למטה כמו למעלה ולכן כל מיני שפע צריכין להתלבש בו ולירד למטה והוא שער החמשים. חסד עלאה דמשה רבנו שעל ידו ירד חסד לישראל, ויורדין המוזנות בכל יום על ידו, ועי"ש. ועיין בכונת האכילה בערב יוד"ב ובטבילה

של אילת השחר דשבועות. והוא סוד בראשית דעת משה "ורא ראשית לו" שעל ידו יורדין המוזנות במבאר שם בפרי עין חיים בסוד שארה שאר ה' בית בראשית בסוד החלוק בראשית לשם אבנית"ן שעל ידו יורדין המוזנות. וסוד בסותה בואו מסוד שם אלוה שם מ"ב דמכסה על הנשמה ועין שער מ"ג ומ"ד שהוא הנרמו מבראשית עד בית ובהו והוא בבחינות ואו דשמה קדישא ע"ש, ולוה בסותה שם אלוה שם מ"ב שיש בו שבע ויין בסוד שבע שמות שיש בכל אחד ואו אתון המכסה על הנשמה ע"כ בסותה מלא ואו לרמו על שם מ"ב שהוא כלו ויין והכל נמשך על ידי דעת דמשה שבע הכלים שהם שבע אל ו' ויין והבן היטב. עין תפלת ראש השנה וסוד וענתה חסר ואו דלא לישתמע עונתה מלשון עין ועין שער קלפות נגה פ"ד מסוד מעונן ולךך נחסר פאן ואו של ענתה, כי דע ששאל מין אחד את הארי"ן בן אליעזר כי אתה אומר שאין שום מציאות בלתי השם יתברך א"כ הכופר בע"ז ח"ו בופר בחלק וכו' והשיב לתלמידיו דיש חד פריסו המבדיל בין טוב לרע כמו טפלא באדם שמבדיל בין הצואה לפלים פנימיות ועל זה בארנו "כי כל אלהי העמים אילילים" וקשה כנ"ל והשיב ו"ה" שמיום עשה" חד רקיע פריסו דאיתפריס בין טוב לרע ועין בע"ה שער החשמל פ"ג בסוד עור שהוא כלול מעצמות וכלים משמות אלוקים וננסר בסוד קלף ודוכסוסטוס, והפנימיות עומדין פב"פ ובשנסר העור בסוד אחרים, אזי הפנימיות מאיר כסדר, מפרק נצח נעשה נצח נקבא אע"פ כששני אנשים עומדין אחורי של זה לאחורים של זה, יהיה בהפוך נצח נגד הוד ודי בזה והבן היטב. ועור הם שמות אלוקים. וכשישראל חוטאין, אוחזין בזה העור שהוא שמות אלוקים דקדשה אלוקים אחרים וינקין משם, לכך הושמה ואו בעור וע"ש פ"ג ענין עור הוא סוד מלכים שלא נתבררו עדין למוב אמתו ונקרא קלפות נגה עין דעת והם שמות אלוקים דקדושה ובשיונק מנגה דבי"ע, השלש קלפות אלוקים אחרים נעשה רע גמור. אבל לית רע גמור שלא יהיה בו נהירו דקדשה שהוא סוד ואו ונקרא עור. והנה עור האדם הוא סוד הקלפה חופפת על הכל אשר לא יצאה רק עד שיתפשט רקיע כי בעודן אור ומים לא נתגלה הקלפה עד דאתקרישו ונעשה רקיע, ואו יצאה הקלפה אלהים אחרים. והנה אות ואו נקרא רקיע ולכן הושמו בין האותיות רע חד פריסו להבדיל בין הרע ובין מציאות השם יתברך, אשר שם. והוה גם בן טעם מענין שאומר עונה פלוגי יפה והוא עונתה דקלפה הושם שם ואו להפריד ולהבדיל בין הרע ובין הצואה והקמא של הנחש ובין החיות אלוקות להעלותו למקומה ולשרשה כי אין שום מציאות בלתי השם יתברך, וכל הנפשות הנתהוין מעונה דקלפה כלם מעשה ידיו של הקדוש ברוך הוא, ויש בכל אחד מעט טוב פדווע, אבל עונתה דקדשה "צורי ולא עולתה בו" שאין שם עלה ועלול, אלא כלו הוא כלו חד ה' אחד ושמו אחד. ובעת היחוד לא נפר המחבר כי כלו חד באחדות אור אין סוף השופע מתנהדין בחד ואינון חד ואין שום פריסו והבדל חליקה בעת היחוד באחד ה' אלקינו ה' אחד. ולוה ענתה דקדשה אין שם ואו ווהו "לא יגרע" בסוד ואו רע, שלא יינקו משפע מוון ומבלבוש והשמל וענה שום רע שיש בו ואו בהכרח להבדיל בין טוב לרע, ולא יהיה חלק בקדשה. וכל השפעות מוון ילכו אל קדושים וכן המבלבושים של כל הנשמות יחזרו אל הקדשה עין שער החשמל ולא יינקו מן השפע שיוורד בעת היחוד במבאר בזה ששעו יוצא אל השדה בעת היחוד, ויעקב מקבל מאה ברכות אכ"ר, תיב אדם לומר בשבילי נברא העולם. ויהיו נא אמרינו לרצון לפני אדון כל ויתקבלו דברי עני המדבא הוה ברוה אפילה דלית ביה ממשות.

מה-אתהבתי תורתך - למה גורם מי שמקל בכבוד אב ואם

מישראל לשני בתרים. ומעם ירתין כאותו ששנינו האב וזכה לבן, כי כל השפע היורד מן השמים יורד על ידי לבוש אביו ואמו וצריך לכבדו כמותו שיזכה שירד לו השפע בזכות אביו. ואין תורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, כי אין מוחין מתקיימין לעויר שהוא תורה אלא במי זו אמא שממית עצמו עליה, אין מיתה אלא גניוה וירידה ממקום כבודה כמעם וימת מלך מצריים שהורידו מגדולתו אף כאן ירידה הוא, היות פרקין שלה יורדים ונגנזין במוח זעיר. וידוע כי עלמא עילאה בדכורא אסתיים, לפיכך אמרו במי שממית עצמו עליה לשון זכר. ומזה יצדק ביסוד היות יתום מאימו כמעם יתומים היינו ואין אב שאין מעיד על מיתתו ואין נכנסין לנחלה. אף כאן יסוד יתום שמתה אימו ולא הועילה

עניין ומעם מצווה זאת. הנה המכבד אביו ואמו גורם שייכנסו שני עיטרין בועיר בן יקיר שאו נותנים לו השפע בסוד הכבוד שהם או"א הנקראין כבוד, אך ח"ו המקלל גורם שיסתלקו השני עיטרין מועיר ולכן מות יומת. כי השני עיטרין משם תוצאות חיים כנודע, וזה מונע החיים, יומת וזהו. תדע המקלל אף אחר מיתה חייב כי יעקב אבינו לא מת, סוד השני עיטרין סוד הדעת הפנימי חיות הפנימי, ואין בו מיתה. ותיקון קללת אב ואם להתענות שלושה ימים רצופים שהם סוד שלושה עיטרין קדישין חב"ד ירותא דאו"א דמעטרין לברא קדישא כמו שידעת כי מי שמקיל בכיבוד אב ואם גורם להסתלק אור אב ואם מעל ברא קדישא תרין עיטרין ירתין אבא ואמא לעויר שכנגדן זכה בסניי כל אחד

לו כי המיתה שהוא הגניזה איננה מונעת לו, ומכאן יש ללמוד בכיורו כי לא על הינם היה רבי מרפון מניה ידו תחת פרסות אמו והיא מהלכת עליהם. אך גומא רבא עשה לנו רבי מרפון בפועל כפיו לפרכי גו"ה דאמא, כי תדרוך על ידי זעיר בג' מוחין ובגדולה נבורה שלו. והכירו בו חכמים שחשב לעשות מצווה. לעורר הדוגמא במוחין לפיכך אמרו לו אפילו אתה עושה אלפים להתלבשות פרקי אמו במוחין, דאינון אלה

הכמה אלה בינה, עדיין לא הגעת לכבוד שאמרה תורה דא זעיר אשר אמר בליבו לכבד את אמו. להיות לה כסות נקיה דאכתי לא הושלמה הדוגמא לקו האמצעי וכבר נמר רבי מרפון את המצווה הזאת, דגחין וסלקיה עליה למיסק לפוריא להמשיך השפעה מאמא למיתו שלשלמה על ידי גופו של זעיר שבת זוני ויצאת דבוקה בו מגבו. וזהו סוד מכבדו בחייו ומכבדו במותו...

מה אהבתי תורתך – תשמה, תראה מי בא לעזרתך בקריאת פ' שקלים

פרשת שקלים, זו ומקורם אומרים גם כן ויזכור להם זכות נס אנכי עפר ואפר. ואיתא במ"ר (וירא פ' מט) אילו הרגני אמרפל לא הייתי עפר ואילו שרפני נמרוד לא הייתי אפר כו' והוא כמו שאמרנו דבב' ענינים אלו עשה אברהם אבינו ע"ה במסירת נפש נגד הדין והיינו במסירת נפשו בעולם הזה דבנסיון כבשן האש דמרוד לא היה מצווה על קדושת השם שבי"ג אינו מצווה על זה כמ"ש (סנהדרין עד :) ושלא לאבד עצמו בי"ג מצווה וכש"נ ואך את דמכם לנפשתיכם וגו' וכמ"ש (ב"ר פ' לד) ולשיטת הרמב"ם (פ"ה מה' יסוה"ת ה' ד) מי שנאמר בו יעבור ואל יהרג ונהרג ולא עבר הרי זה מתחייב בנפשו ורק מפני שבערה בו אהבת ה' מסר נפשו ונשמתו גם כן ואף שיפסיד ח"ו חלקו לעולם הבא מה בכך כיון שרצונו שיתקדש שם שמים על ידו ויתפרסם אלהותו ית"ש. וכן במלחמות ד' מלכים שבערה בו קנאת ה' מה שהיו ראשונים שפתחו במלחמה וכמ"ש (מדברי תורה לך ז) חרב פתחו רשעים שלא היה מלחמה בעולם וכו' ורוצה חייב מיתה כדיני בי"ג מ"ח עפ"י דין לא היה מחוייב ולא היה רשאי למסור עצמו לרדוף עם אליעזר לבדו למ"ש (נדרים לב סע"א) ואף למ"ד שהיה שי"ח איש כפשוטו מה זה נחשב נגד חיילות הדר' מלכים ועל זה אמרו (ב"ר פ' מט) אברהם זה קונין הוא שהיה רק מקנאת ה' שבערה בו לעשות רצון השי"ת אף על פי שאינו מחוייב (ונת' וישלח מא' ו) והוא כעין מה שמצינו בפנחס בקנאו את קנאתי דקנאין פוגעין בו והבא לימלך אין מורין לו שאינו מחוייב למסור עצמו שאם נהפך זמרי והרגו לפנחס אין נהרג עליו רק מי שבוחר בלבו קנאת ה' הוא בכלל קנאין פוגעין בו. ולכן אמר לו משה רבינו לפנחס קריינא דאינרתא איהו ליהו פרוונקא (כמ"ש כ"ז סנהדרין פב.) שכיון שבו בוער הקנאה הוא בכלל קנאין וכו'. וכן היה ענין אברהם אבינו ע"ה במלחמות המלכים וז"ש במד אברהם זה קונין הוא. וז"ש דאילו הרגני אמרפל לא הייתי עפר ואילו שרפני נמרוד לא הייתי אפר רב שחשי"ת הסכים על ידו ועשה לו נס שנתכוין לרצון השי"ת בב' ענינים אלו. ואז כיון שנעשה שפל בעיניו להיות כעפר ואפר כבר זכה לבחינת עתיקא וכמו שנאמר כי כה אמר רם ונשא וגו' מרום וקדוש אשכון ואת דכא ושפל רוח וגו' רם ונשא מרום וקדוש מורה על עתיקא שכל הנעלם שהוא למעלה מהתפיסה וכו' ואת דכא ואמרו (פוסה ה.) אני את דכא וכן באברהם אבינו ע"ה אחר שהמעיט את עצמו אחר שזכה לגדולה מהשי"ת שהסכים על מעשיו ואז אמר ואנכי עפר ואפר (ווי"ש חולין פט.) נתתי גדולה כו' כשנת' במ"א) אז זכה למ"ש אני את דכא וזכה לבחינת עתיקא שהוא רם ונשא מרום וקדוש. אך להתברר בכל המדות עשר פעמים עשר זה זכה רק אחר נסיון העשירי דכ' אחר העקידה ואברהם זקן בא בימים שנתברר בג"ר יומין עלאין. שאז מסר עצמו למעלה מהשגתו וכמו שאמרנו שלפי מדרתו לא היה צריך לשמוע לנסיון העקידה כיון שכל עיקר תקותו היה שיתפרסם אלהותו ית"ש על ידי יצחק וגם השי"ת אמר לו כי ביצחק יקרא לך ורע והיה לו לעבור שלא לעקוד את יצחק כדי שיתפרסם אלהותו ית"ש ולהפקיר גם עולם הבא שלו וכמו שעשה בנסיון הכבשן ומלחמת ד' המלכים ע"פ מדרת אהבתו שבערה בו.

אך אז השתמש במדת היראה בהפלגה ונתירא לעבור על רצונו ית' וחשד א"ע פן הוא נוגע מה בדבר לאהבת בנו ואז נתכלל באשא מדרת יצחק וזה שנאמר בנסיון העקידה עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה וגו' (ונת' תולדות מא' א' ד"ה ומסיק) והיינו שאמר מה לי אם איני מבין כיון שכך צויתי אני מחוייב לשמוע. ואז נתברר בכל המדות בשלימות במדרתו בעשר פעמים עשר וזה שנאמר בא בימים ביומין עלאין. ואחר כך קנה את מערת המכפלה בד' מאות שקלים שהוא כנגד ת' עולמות דכיוסופין שהוא עשר פעמים עשר בכל ד' עולמות כאמור למעלה. וז"ש אחר כך זכור לי שקלי עפרון וכו'. ומשה רבינו ע"ה איתא (חולין פט.) גדול במשה יותר ממה שנאמר באברהם כו' במשה ואהרן כי ונחנו מה והיינו דמשה רבינו ע"ה נעשה מרכבה למדת אין וכמ"ש בזהר הקדוש (ח"ב קכא א) על פי "והחכמה מאין תמצא" אורייתא מחכמה נפקת מאתר דאקרי קדש והחכמה נפקת מאתר דאקרי קודש הקדשים והיינו מדרת אין שהוא עתיקא סתימא דכל סתימין דאקרי אין כמ"ש בזהר הקדוש (שם פד ב.) וכיון שנעשה משה רבינו ע"ה מרכבה למדת אין זכה להיות שורש לכל הדברי תורה וכש"נ והחכמה מאין תמצא. ועל כן זכה משה רבינו ע"ה לכל הכתרים דמתן תורה משישים ריבוא נפשות ישראל (כמ"ש שבת פח.) וז"ש במדרת' (תשא ג) הייך כשם שאתה עומד עכשיו ונותן להם פרשה שקלים ואתה זוקף את ראשם כך בכל שנה ושנה שקוראין אותה לפני כאלו את עומד שם באותה שעה וזוקף את ראשן וכו' שא את ראש לא נא' אלא כי תשא. והוא שבאמת עיקר נשיאת ראש על ידי משה רבינו ע"ה שהוא שורש הדברי תורה ואי' (שמות רבה פ' כז) שברתם נעשה עשיתם לפני עגל הזהרו בנשמע כו' והנה נעשה נגד קדושת יעקב אבינו ע"ה דאיתא (תקוי ת"י ג) והא משה תמן הוה אלא מסמרא דלגאו הוה דא מגופא ודא מנשמתא והיינו דיעקב גופא שממנו שורש קדושת כל גופי ישראל וזהו כתר נעשה. ומשה נשמתא שהוא שורש כל הדברי תורה שהם שורש ששים ריבוא נפשות דור המדבר והוא כנגד כתר נשמע. ועיקר נשיאת ראש על ידי כתר נשמע שלא בטלו ולכן בפרשה שקלים שהוא לתקן עון העגל עיקר הנשיאות ראש על ידי משה רבינו ונתירא משה רבינו ע"ה שח"ו אחר פטירתו יתבטל הנשיאות ראש (כמו שנת' מא' ב) ואמר לו השי"ת שבכל שנה בקריאת הפרשה כאלו משה עומד וזוקף את ראשן והיינו שבכל ישראל יש כח משה רבינו והיינו כח התורה שיש לנו. וז"ש בגמ' (ברכות לג ע"ב) אטו יראת שמים מילתא זוטרתא היא כו' אין לגבי משה מילתא זוטרתא היא. ואף שזה אמר משה רבינו ע"ה לכל ישראל "מה ה' אלהיך שואל מעמך" כי אם ליראה וגו' רק לגבי משה לגבי כח התורה שנקרא משה עדי"ש (חולין צג.) משה כו' פירש"י ת"ח והיינו שבכל ת"ח חלק התורה שבו נקרא משה ומשה רבינו הנחיל לכל אחד מישראל חלק בתורה כש"נ תורה וגו' קהלת יעקב ואיתא (ויקרא רבה פ' ט) קהלת ינאי אין כ' כאן אלא קהלת יעקב וז"ש שבכל שנה שקוראין פרשה שקלים כאלו משה עומד וזוקף את ראשם על ידי כח התורה וכמ"ש הזהרו בנשמע:

שבת שלום

כתב וערך יצחק אריה בס הלוי – 055-6772044 הערות והערות יתקבלו בברכה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכרי הרבים. "לשיגאות מי ביין" אם מצאתם טעות – נשמח אם תעדיקנו אותנו ונתקן במהרה הבאה א"י"ה נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בבני ברק: פרמת אלחנן בבית הנגסת המרכזי, בבית הנגסת מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש ויזשקה ובאיצקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלחה לרפואה ולעלוי נשמתם... נשמח לקבל תגובותיכם... חדש! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (gilyonot.jewishoffice.co.il) בכתובת <https://www.dirshu.co.il> ובדף פייסבוק שלנו <https://www.facebook.com/izhakhalevi> בעלונים והודרות <https://www.dirshu.co.il>

<p>לרשוואה שקלמה וסחלקמה מחינה מרזגלית פת סופיה שרה פת מרזגלית שירה פת מנה פת שרה עדיאל אריה פת שרה מיכל פת שרה יצחק אריה פת סופיה יצחק לוי פת אסתר יקוטיאל פת לאה</p>	<p>מוריניו הרה"ג שפריהו יוסף נסים פתיה זולה"ה זל.ב.ע.ז' טבת תשנ"ח מו"ח ינאל פת אריה ז"ל אברהם פת אריה ז"ל רועי פת אברהם ז"ל מרת אמי טובה פת יצחק ז"ל אורנה שושנה פת צפורה ז"ל רחל פת סופיה ז"ל</p>	<p>לעלוי נשמת מו"ח ינאל פת אריה ז"ל אברהם פת אריה ז"ל יוסף פת לוי ז"ל יוסף פת מרתה ז"ל אפרים פת פאולינה ז"ל יעקב פת פאולינה ז"ל</p>	<p>למחלת ערן משה פת שולמית עדיאל אריה פת שרה זבולון יהודה פת רבקה אליהו אלעזר פת צפרה מיכל פת שרה</p>	<p>נשאו במזל טוב משפחת הרב שמואל קרליץ לארוסי הפת אריה עב"ג ומשפחת הרב יעקב בלאו בגין עדי עד, והשכינה תשרה ביניכם לעד</p>	<p>לחיו החדש נחום פת רבקה אהרן פת מרים ענני הפת צפנה הפת דבר נאה ומתקבל</p>
---	---	---	---	--	---